Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

phòng. Nguyên nhân của sự đổ vỡ này rất dễ hiểu. Dễ hiểu, nhưng hai người không ngờ tới.

Người đàn ông mới bước vào không phải là đại tá Sô viết Bun vích đặc phái viên KGB tại Hà nội.

oOo

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

6

Sét đánh ngang tai

Ông Hoàng lặng lẽ xé mảnh giấy bóng bọc điếu xì gà Ha van loại đặc biệt. Loại xì gà này được thửa riêng tại tây bán cầu. Từ 30 năm này, ông Hoàng là bạn thân của thuốc lá Ha van.

Ngọn lửa xòe ra một màu hồng đẹp mắt. Ông tổng giám đốc Mật vụ kéo một hơi xì gà, rồi nhả khói thành vòng tròn xanh lam trên không. Khí hậu trong phòng được điều hòa bằng máy lạnh tối tân đã trở nên nghẹt thở.

Đang cúi đầu trên đống hồ sơ, Nguyên Hương bỗng ngẩng lên, ho bật ra một tiếng ngắn khô khan. Rồi nàng ho rũ rượi một cơn dài. Lê Diệp đặt con dao rọc giấy xuống bàn, giọng ái ngại :

— Cô bị cảm nặng rồi, để tôi làm nốt cho. Sức cô yếu mà đã thức tới đêm thứ ba rồi.

Thật vậy, tổng hành doanh Mật vụ đã chong đèn suốt ba đêm giòng dã để chờ tin tức của các điệp viên quan trọng gửi về. Nguyên Hương cười gượng :

— Tôi chỉ hơi mệt một chút mà thôi, anh đừng ngại. Tôi có thể thức hết đêm nay.

Lê Diệp định nói thêm, nhưng thấy ông Hoàng bâng khuâng với khói xì gà, vẻ mặt nghiêm trọng, chàng đành im bặt. Người cần nghỉ trong

sở Mật vụ phải là ông tổng giám đốc. Từ nhiều tháng nay, ông Hoàng già khọm hẳn, nếp răn trên trán đã sâu hơn trước. Mái tóc húi ngắn, như muốn làm bớt tóc bạc, vẫn không che giấu được gánh nặng thời gian đang đè nặng trên đầu ông Hoàng. Cặp mắt cận thị của ông gần như nhắm chặt sau làn kính dày cộm, kết quả của nhiều đêm đọc báo cáo bằng chữ li-ti dưới đèn nê-ông.

Cửa phòng kẹt mở.

Người mới đến là một sĩ quan, mặc quân phục kaki vàng rơm, không đeo cấp hiệu, trên hông ngất ngưởng khẩu súng côn to tướng. Ông Hoàng hất hàm :

— Thế nào, đại úy. Z.30 trả lời chưa ?

Viên đại úy đáp :

— Thưa rồi.

Ông Hoàng cầm lấy cái phong bì gắn xi. Tuy phòng mật mã ở trong tổng hành doanh, công văn mật đệ trình ông tổng giám đốc đều được bỏ vào phong bì, gắn xi riêng. Hồ sơ mật đặc biệt được cất trong va li xách tay, gắn 2 ổ khóa tối tân, chìa do chủ sự phòng Mật mã và Nguyên Hương giữ.

Ông Hoàng chậm rải lấy cái kéo vàng tây và cắt đầu phong bì. Bên trong là một tờ giấy gập tư. Đọc xong, ông Hoàng trở nên đăm chiêu. Không để ý tới tàn xì-gà khá dài, ông Hoàng ra lệnh cho viên đại úy ra ngoài, rồi đứng dậy, chắp tay sau lưng, bách bộ trong căn phòng rộng. Nguyên Hương rút mù soa chấm giọt nước mắt sống trên mắt.

Bỗng ông Hoàng quay lại :

— Tàu ngầm kịp tới địa điểm không ?

Nguyên Hương liếc giòng chữ tốc ký trong sổ tay :

— Thưa, phòng Nhì Hải quân vừa cho biết. Một tiềm thủy đĩnh SSK (1) đã vượt vĩ tuyến 17 từ 2 hôm nay, đang nằm dưới đáy biển trong hải phận quốc tế đối diện cửa bể Sầm Sơn.

— Họ liên lạc với Sàigòn bằng cách nào ?

— Mỗi đêm 3 lần : 10 giờ, 2 giờ và 5 giờ.

Nhìn đồng hồ tay, ông Hoàng gật gù :

— Bây giờ, cô nhờ phòng Nhì liên lạc còn kịp. Dặn hạm trưởng nổi lên ở tọa độ A-16, đúng 4 giờ đêm nay. Tàu ngầm sẽ chờ trong vòng 3 phút, nếu không nhận được mật hiệu tiếp xúc thì phải lặn xuống, đêm mai mới được nổi lên lại, nhưng sớm hơn 30 phút.

Nguyên Hương ôm tập hồ sơ, xô ghế. Nàng vừa đứng dậy thì ông Hoàng gọi giật :

— À, tôi cần hỏi thêm điều này nữa.

Mặt ông tổng giám đốc nhuộm vẻ nghiêm nghị khác thường.

— Hạm trưởng trạc bao nhiêu tuổi ?

Nguyên Hương không giấu được kinh ngạc. Có lẽ ông già tổng giám đốc bắt đầu loạn trí. Lê Diệp đang mân mê bộ dao lá liễu cũng giật bắn như ngồi trên lò so.

---

(1) SSK là loại tàu ngầm được trang bị đặc biệt để chống tàu ngầm địch. Tàu ngầm xung kích được gọi tắt là SS, theo từ ngữ của hải quân Hoa kỳ

Nguyên Hương ấp úng :

— Thưa...

Ông Hoàng gắt :

— Hạm trưởng già hay trẻ ?

— Thưa.. già. Trên 45. Từng tham chiến trên Thái bình Dương. Có kinh nghiệm trong thời gian hợp tác với tình báo đồng minh chở điệp viên vào duyên hải Phi luật tân.

Ông Hoàng thở phào ra :

— May lắm. Vấn đề tuổi tác trong vụ này rất quan trọng. Tôi muốn một sĩ quan lớn tuổi và giàu kinh nghiệm chỉ huy tiềm thủy đĩnh ghé Sầm sơn đêm nay. Cửa bể Sầm sơn hiện nay không như cách đây một năm. Hồi tôi ra ngoài ấy đón Văn Bình và Thúy Liễu (1), Sầm sơn chưa được canh phòng cẩn mật, và nhất là chưa có phương tiện điện tử. Giờ đây, địch đã lập xong một hàng rào hồng ngoại tuyến kiên cố dọc bờ bể. Khinh suất, tàu ngầm của ta sẽ bị con mắt hồng ngoại tuyến khám phá ra ngay. Tuy nhiên...

Ông Hoàng ngừng một phút, hút xì-gà. Ông Hoàng giống Văn Bình ở chỗ am tường nghệ thuật kể chuyện, biết cách nín lặng để người nghe nín thở.

Rồi ông tiếp, giọng khoan thai :

— Con mắt hồng ngoại của địch có một yếu điểm trầm trọng. Ấy là không nhìn khắp mặt biển được cùng một lúc. Tọa độ A-16,

(1) *trong tiểu thuyết Z. 28 Vượt Tuyến đã xuất bản.*

nơi tiềm thủy đĩnh của ta nổi lên, cách 7 phút lại bị con mắt hồng ngoại kiểm soát một lần. Vì vậy, tôi mới yêu cầu hạm trưởng chờ trong 3 phút rồi lặn xuống. Tôi đã tính toán cẩn thận với các chuyên viên hải quân. Nếu hạm trưởng là người lăn lộn nhiều, và tuân lệnh nghiêm chỉnh, không sai một phần mười giây đồng hồ, tiềm thủy đĩnh của ta sẽ nghênh ngang hoạt động trong tầm mắt của địch.

Lê Diệp xen vào :

— Thưa, tại sao lại chọn 4 giờ sáng làm giờ liên lạc ?

Ông tổng giám đốc mỉm cười :

— Sự thành bại của nghề điệp báo luôn luôn gắn liền với những phát minh khoa học tân tiến. Cơ quan khí tượng Hải quân tiên đoán sa mù đêm nay sẽ vây kín Sầm sơn từ 3 đến 5 giờ sáng. Trong vòng một tuần nay, Sầm sơn bị nhiều sa mù. Đêm nay có lẽ là đêm nhiều sa mù nhất. Lúc tàu ngầm nổi lên, sa mù đã dầy đặc. Giả sử mắt hồng ngoại phăng ra tàu ngầm, địch cũng khó đối phó lại hữu hiệu.

Song le, con mắt hồng ngoại mới là một trong nhiều khó khăn mà chúng ta phải gặp trong việc chọc thủng bức màn sắt. Thật vậy, danh từ bức màn sắt được dùng theo nghĩa đen hẳn hòi, không phải nghĩa bóng thông thường. Từ 4 tháng nay, cửa bể Sầm sơn được bao bọc trong một diện tích ba cây số vuông bằng lưới sắt kiên cố.

Lưới sắt đeo toàn thủy lôi, dụng vào là con tàu có vỏ thép dầy nhất cũng vỡ tan. Địch đinh

ninh lưới sắt sẽ ngăn cản ta đổ bộ vào bãi cát. Không ngờ nhân viên của Sở đã tới Sầm sơn như ra Nha Trang nghỉ mát. Sau khi lưới sắt được hoàn thành, tôi đã biết tin. Hơn thế nữa, tôi còn đoạt được bản họa đồ phòng thủ. Họa đồ được chụp lén trong văn phòng tùy viên hải quân Sô viết tại Hà nội. Do đó, tôi khám phá ra cái lưới được trổ một cánh cửa lớn, dành cho tiềm thủy đĩnh Sô viết ra vào. Tiềm thủy đĩnh của ta sẽ đi nhờ hành lang an toàn này.

Ông Hoàng lại yên lặng. Mùi xì-gà tỏa thơm ngào ngạt khắp phòng. Nguyên Hương ra đến cửa bị gọi giật lần nữa :

— Này...

— Dạ.

— À, trong điện gửi hạm trưởng, cô viết thêm là tôi chúc may mắn.

Nguyên Hương phải bặm miệng để khỏi bật ra tiếng ồ sửng sốt. Ít khi ông tổng giám đốc chúc nhân viên dưới quyền. Không phải vì ông lãnh đạm, mà vì ông coi thường mọi việc, kể cả sự chết.

Trong văn phòng còn lại ông Hoàng và Lê Diệp. Nhìn tận mặt người cộng sự thân tín và cừ khôi của mình, ông Hoàng thở dài nhè nhẹ :

— Tôi lo lắm, anh ạ. Z.30 xoay xở không kịp thì hỏng hết. Dầu sao cũng là tại tôi. Họp bàn nhiều lần với tôi, anh đã rõ kế hoạch Môna. Tôi đã tiên liệu nhiều điều, song không ngờ Môna tự tử, khiến ta phải thay đổi kế hoạch toàn diện, và đưa tàu ngầm ra đón. Đáng mừng là ta còn Z. 30, Thu Thu và Lisa cũng là điệp viên xuất sắc, nếu không...

— Thưa ông, tôi tin Triệu Dung sẽ thành công. Anh em trong Sở rất mến phục tài ba của Triệu Dung.

Giọng ông Hoàng mơ màng :

— Sống bên tôi đã lâu, chắc anh đã biết rõ tâm trạng tôi hơn ai. Triệu Dung là điệp viên ưu tú, thật khó tìm ra người cân xứng. Kể về quyền biến và võ thuật, Triệu Dung còn thua Văn Bình, nhưng Văn Bình lại thua Triệu Dung về khả năng lãnh đạo. Vì vậy, tôi đã nghĩ đến việc đưa Triệu Dung về đây, sửa soạn kế tiếp nhiệm vụ của tôi, nếu tôi không còn nữa.

Lê Diệp giật mình :

— Thưa, ông đã sao đâu ?

Ông già Mật vụ thở dài :

— Nhiều khi tôi cũng tự dối lòng như thế. Nhưng anh ạ, tôi chỉ có thể đánh lừa được đối phương, hoặc đôi khi đánh lừa được bản thân, song từ cổ chí kim chưa ai đánh lừa được thời gian. Dầu sao, tôi cũng đã luống tuổi. Bệnh cũ của tôi lại tái phát. Tôi không biết còn sống bao lâu nữa. Vả lại, nghề điệp báo không phải là nghề của hiện tại. Ngồi ở đây giờ này ta phải nghĩ đến ngày mai, tiên đoán việc gì sẽ xảy ra. Tôi đã thất bại trong vụ Môna...

— Thưa, Môna tự tử không có nghĩa là kế hoạch của ông thất bại.

— Đành vậy, nhưng Thu Thu và Lisa sẽ khó khăn hơn nhiều. Giá có...

Lê Diệp nắm chặt con dao rọc giấy trong tay. Chàng đã đoán được câu nói bỏ lửng của ông

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

tổng giám đốc. Trong giây phút, chàng cảm thấy vừa mất một cái gì vô cùng quý giá, quý giá đến nỗi trên trái đất không có cách nào chuộc được.

Đó là tình bạn, tình ruột thịt. Sự bỏ đi điên cuồng của Văn Bình đã làm sở mật vụ điêu đứng. Lê Diệp đã thức trắng nhiều đêm bên ly huýt-ky không bao giờ uống, để nhớ tới người bạn thân nhất đời. Sau nhiều năm phụng sự dưới quyền ông Hoàng, chàng coi ông như cha. Sở Mật vụ đã gẫy một cánh tay vì Văn Bình. Ông Hoàng, linh hồn của Sở, mất đi, Sở khó thể tồn tại.

Rít một hơi xì-gà, ông Hoàng bâng khuâng tiếp :

— Tôi hy vọng anh sẽ ở lại với Sở, vạn nhất tôi từ trần hoặc thiệt mạng vì công vụ. Anh không nói ra, song tôi đã đoán trước. Từ lâu, các anh sống với tôi như anh hùng Lương sơn bạc ngày xưa, với đủ nhân, nghĩa, lễ, trí, tín của kẻ hảo hán giang hồ. Các anh như cánh chim, nay đậu chỗ này, mai thuận gió bay đến khu rừng khác, không sức mạnh nào, kể cả tiền bạc, giữ lại được, trừ phi tình cảm. Cho nên, tôi không thất vọng khi thấy Văn Bình tự động bỏ Sở, thí phát quy y ở Vạn Tượng. Nghề điệp báo hành động như thuốc phiện, vướng vào là không rút ra được. Tôi tin nay mai Văn Bình sẽ trở về.

Chuông điện thoại reo trên bàn. Trước khi nghe, ông Hoàng hỏi Lê Diệp :

— Mấy giờ rồi anh ?

Lê Diệp cúi xuống cổ tay :

— Thưa, đúng 12 giờ, 3 phút.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Nét mặt ông tổng giám đốc tươi hẳn :

— À, giờ này Triệu Dung đã điện về. Anh xuống phòng mật mã, bảo họ dịch gấp.

Tiếng máy điều hòa khí hậu hòa với tiếng máy chữ điện IBM từ phòng bên lọt qua cửa hé mở hợp thành điệu nhạc rộn tan. Ông Hoàng kéo ghế bành, ngồi xuống, ngón tay răn reo bấm nút siêu tần số. Nút này dẫn tới một hệ thống điện thoại vô tuyến xuyên lục địa. Nhờ hệ thống đặc biệt này, ông Hoàng có thể điện đàm với mọi nhân vật trên thế giới, rõ ràng như trò chuyện trong phòng mà không sợ người ngoài nghe trộm.

Tuy trời đã khuya, giọng người nữ điện thoại viên vẫn tỉnh táo như không bao giờ buồn ngủ :

— Thưa, tổng đài Thiên mã, xin nghe.

Thiên mã là tên gọi tổng đài riêng của sở Mật vụ, phụ trách liên lạc với hải ngoại.

Ông Hoàng buông ra câu nói thản nhiên, cũng thản nhiên như thiên hạ gọi điện thoại để tán gẫu với nhau trong thành phố :

— Cô gọi Langley ngay cho tôi.

Người nữ điện thoại viên lập lại :

— Thưa, xin ai ?

— Ông Simit. Giờ này, ông Simit còn ở văn phòng. Liệu trong 5 phút tôi nói chuyện được chưa ?

— Thưa, có lẽ được. Khí tượng cho biết trời rất tốt.

Ông Hoàng nheo cặp mắt cận thị. Ông không lộ vẻ vui hay buồn trên mặt. Ông đã trở lại phong độ lầm lì quen thuộc.

Người ngoài cuộc không biết ông có thể lầm

ông là người thư ký già đang cặm cụi dưới đèn cộng nốt sổ để sáng mai trình lên chủ nhân. Người trong cuộc sẽ phải nín thở khi được biết ông Hoàng gọi điện thoại cho Langley, tổng hành doanh của tổ chức điệp báo hùng hậu nhất thế giới, CIA. Còn Si mít là bí danh của ông giám đốc Trung ương Tình báo CIA.

oOo

Trước đó 4 giờ, một gã đàn ông cao lớn nghênh ngang tiến vào phòng khách của tòa biệt thự rộng rãi gần đường Cửa Đông Hà nội.

Mặt Thu Thu tái mét. Nàng liếc Lisa. Vốn nổi tiếng bình tĩnh, người hầu gái phải chớp mắt nhiều lần để lấy lại can đảm.

Người đàn ông mới vào không phải là đại tá Bun vích mà Thu Thu và Lisa chờ đợi từ trưa.

Hai thiếu phụ đinh ninh đúng 8 giờ Bun vích sẽ mang thân vào miệng cọp. Nhưng hắn không đến. Kẻ thay hắn là viên trung úy Hồng quân, phụ trách phòng vệ biệt thự.

Thường lệ, viên trung úy phục sức lố bịch với bộ quân phục may rộng, với bao da đựng súng đánh xi bóng loáng ở thắt lưng, với miếng vải đỏ — một loại huân chương Sô viết — nghễu nghện trên ngực. Đêm nay, hắn mặc âu phục, cắt khá đẹp, bằng nỉ đắt tiền.

Hắn nghiêng mình chào Thu Thu. Nàng cất tiếng :

— Chào trung úy. Đại tá Bun vích đâu ?

Hắn lễ phép đáp :

— Thưa bà, đại tá bị mệt, lát nữa mới đến.

Đại tá dặn tôi tới trước mời bà sửa soạn thì vừa.

Lisa hỏi :

— Trung úy có thể cho biết bác sĩ Môna đi đâu không ?

Hắn lắc đầu, dáng điệu thành thật :

— Tôi không biết.

Đứng sau hắn, Lisa lừ mắt ra hiệu cho Thu Thu. Người nữ tỳ muốn nàng chuẩn bị hành động.

Thu Thu cũng đang nghĩ cách đối phó. Theo kế hoạch, nàng sẽ hạ thủ Bun vích, nhưng Bun vích không đến, nàng phải hạ thủ tên trung úy. Nàng rụt rè vì còn lo ngại : không thấy tên trung úy trở ra, toán lính gác bên ngoài sẽ kéo vào. Hai thiếu phụ võ trang bằng dao nhọn có thể đâm chết một hoặc hai gã đàn ông khỏ khạo, không thể bịt miệng được một tiểu đội súng máy.

Tuy nhiên, nếu không giết tên trung úy, lát nữa sẽ không trừ khử được con cáo già Bun vích. Tiến hoài lưỡng nan, Thu Thu dành liều. Như thợ săn bị lạc trong sương dầy, từ phía hổ beo gầm thét, đành chĩa súng bắn bừa vào nơi phát tiếng động, nàng không thể khoanh tay chờ đợi thêm nữa.

Thấy gã đàn ông dán mắt vào người nàng, Thu Thu sực nhớ nàng đang mặc một trong những bộ y phục khêu gợi nhất nhì thế giới. Nàng vội cười với hắn, một nụ cười đa tình ướt át.

Hắn híp mắt cười lại. Nỗi căm tức dâng ngùn ngụt, nàng muốn rút phăng dao nhọn, tặng một nhát vào bộng hồng tí hon hắn khoe trên ngực. Trừ phi mặc áo giáp cẩu dạn bằng ni-lông riêng, hắn ắt hy vọng thoát khỏi tay Tử thần nếu nàng có đủ thời giờ bấm lưỡi dao khỏi cán.

Hắn khen nàng nức nở :

— Bà đẹp quá ! Trên đời, thú thật tôi chưa gặp ai đẹp như bà.

Lời khen của hắn làm nàng giận thêm. Một tên sĩ quan quèn không xứng đáng thưởng thức một nhan sắc đỏ quán xiêu đình. . .

Tuy nhiên, nàng sực nhớ lại nhiệm vụ. Nàng đành nắm tay hắn, sửa soạn mời hắn vào phòng ngủ để xem một bức họa vừa hoàn thành. Là sĩ quan an ninh, hắn đã biết Mona là nữ họa sĩ. Mona vẽ không xuất sắc, song có tật thích vẽ những khi không uống rượu, và thích rủ người khác thưởng thức nét bút của mình.

Tiếng giầy lại gõ cồm cộp. Thu Thu khựng người : một trung úy Sô viết khác sồng sộc tiến vào. Tuy cùng cấp bậc, hắn có thái độ hách dịch hơn tên vào trước. Điều này chứng tỏ hắn là sĩ quan KGB. Hai quân nhân lực lưỡng theo hắn vào sau.

Giết một người đã khó, giờ đây địch gồm bốn người. Thu Thu cho tay vào túi, cán dao lành lạnh chạm da nàng. Viên trung úy KGB ra lệnh cho hai quân nhân :

— Các anh mang va li ra xe. Mau lên. Chậm rồi.

Thu Thu lạnh toát châu thân. Nàng tiến lại phía Lisa. Lông mày người tớ gái riu lại. Thu Thu hỏi nhỏ :

— Làm được không?

Lisa đáp nhỏ :

— Thong thả.

Nếu Lisa không can ngăn, Thu Thu cũng không biết sẽ làm gì. Có khẩu súng trong tay nàng còn hy vọng khuất phục được bốn gã đàn ông vạm vỡ. Đằng này. . .

Một tên lính xấn sổ vào phòng ngủ. Bên trong, Mona vẫn li bì dưới áp lực thuốc mê. Lisa vội kêu giật lại :

— Này, đồng chí !

Tên lính đứng sững :

— Bà gọi tôi ?

Lisa đáp :

— Phải. Đồ đạc trong phòng ngủ còn lộn xộn. Để tôi sắp đặt xong anh hãy vào.

Hắn phản đối :

— Trung úy vừa nói là gấp lắm. Tôi sẽ đóng va-li giúp bà một tay.

Lisa chưa kịp nói thì viên trung úy KGB thét lớn :

— Thôi được, anh khiêng cái rương lớn này ra xe.

Thu Thu nói :

— Xin lỗi trung úy. Phòng ngủ của tôi, tôi không muốn đàn ông lạ vào. Quần áo lót mình của tôi đang lung tung trên giường.

Tên trung úy phòng vệ xen vào :

— Hồi trưa, đại tá Bun vich đã yêu cầu bà chuẩn bị cho kịp khởi hành trước 8 giờ...

Thu Thu nhún vai :

— Vì tôi hơi mệt nên sửa soạn chậm trễ.

Tên trung úy KGB hơi cau mặt. Hắn quay lại tên trung úy phòng vệ :

— Đồng chí ra xe trông nom giùm tôi.

Rồi hắn nói với Lisa :

— Lisa đưa bà bác sĩ ra xe trước. Để tôi thu xếp cho.

Thu Thu lắc đầu :

— Cám ơn ông. Chúng tôi làm một mình được.

Chẳng nói chẳng rằng, tên trung úy xăm xăm mở cửa phòng ngủ. Thu Thu toan cản song hắn đã nhanh hơn nàng. Đã thế, nàng không cần ngăn hắn nữa. Hắn sẽ được tự do vào phòng ngủ. Một mình hắn với nàng giữa bốn bức tường kín đáo, hắn đừng hòng sống sót. Lisa sẽ giữ chân 2 tên lính ngoài xa-lông. Giết tên trung úy KGB xong, Thu Thu sẽ dánh lừa từng tên lính bước vào. Nàng sẽ hạ thủ lần lượt một cách êm thấm.

Nàng thấy bồ hôi lóng lánh trên thái dương người nư tỳ, dưới mái tóc muối tiêu lòa sòa. Nàng biết Lisa đang lo lắng như nàng. Bắt gặp luồng mắt của nàng, Lisa nói nhanh :

— Mời bà vào với trung úy. Tôi xin vào ngay.

Hiểu ý định của người hầu gái, Thu Thu đẩy cửa theo sau tên trung úy KGB.

Mùi hương gợi cảm phảng phất trong phòng ngủ. Ngọn đèn nê-ông gắn vào tường tỏa xuống làn sáng hiền dịu như bình hoa hồng cẩm nhung để gần cửa sổ. Trên giường thấp bằng gỗ vàng rộm, màu xanh êm ái của tấm khăn trải được kéo thẳng góc, hợp với màu đỏ cánh sen của đôi gối hình quả tim.

Tên trung úy KGB trầm trồ :

— Trời, phòng bà đẹp quá !

Vừa nói, hắn vừa đặt tay lên chìa khóa tủ. Khóa bị hóc từ sáng nên không thể đóng chặt tủ. Vả lại, Mona bị nhốt bên trong, cửa tủ được mở hé cho nàng khỏi ngạt.

Tủ áo gồm hai ngăn. Một bên, Lisa cất bỏ những đồ vấy máu dọn trong phòng sau khi Mona cắt cổ tay quyên sinh. Còn bên kia là Mona. Nhà

nữ bác học Sô viết ngồi khuất sau đống xiêm áo dài lê thê.

Tên sĩ quan KGB sửa soạn kéo cửa tủ. Thu Thu vội liếc Lisa. Người tớ gái rón rén vào từ hai phút trước, bàn tay đặt lên thắt lưng. Thu Thu run bần bật. Trong đời điệp báo, nàng ít khi biết sợ. Không hiểu sao lần này nàng sợ lạ lùng.

Nàng không sợ chết, mà là sợ phải giết người. Tuy gan dạ và bình tĩnh, nàng vẫn là phụ nữ đa cảm, không giấu được xúc động trước khi giết người, dầu là giết kẻ thù bất cộng đái thiên.

Lưỡi dao sáng loáng nhảy vào tay Thu Thu. Nàng sửa soạn phóng ra thì tên trung úy KGB quay ngoắt lại. Vừa khi ấy, ngọn dao sắc như nước từ tay Lisa vụt ra.

Nhìn hai lưỡi dao, tên trung úy bỗng phá lên cười. Tiếng cười kỳ dị của hắn như chứa ma lực làm gân tay hai thiếu phụ thành thạo chùn lại.

Nghiến răng, Thu Thu vung dao vào ngực hắn. Lạ lùng như trong truyện ma quái, nàng đã nhanh, hắn lại nhanh hơn, né sang bên, lưỡi dao chí tử xuyện qua dưới nách. Rồi hắn kẹp cách tay, Thu Thu bị mắc kẹt trong nách hắn như con nhái bén.

Lisa xông tới.

Tên trung úy KGB nhếch mép cười :

— Khoan đã, Lisa.

Người hầu gái khựng lại như bị thôi miên. Hắn nới tay cho Thu Thu rút dao về. Hai thiếu phụ sửng sốt nhìn tên sĩ quan Sô viết. Từ miệng hắn thốt ra một tiếng nói là lùng :

— *TM 176 ... TM 176 ...*

Thu Thu có cảm giác như tủy xương sống của nàng biến thành nước đá. Nàng lạnh ngắt người.

Tên trung úy Hồng quân tiếp theo, vẫn bằng tiếng Nga cộc lốc :

— *J33... A41... J33... A41...*

Lisa đứng thẳng, hai chân như chôn xuống đất, không cất lên được nữa. Trong đời hoạt động, Lisa đã gặp nhiều trường hợp sửng sốt, song đây là trường hợp lạ lùng nhất.

Thu Thu bật ra như máy :

— Trời ơi, té ra...

Tên trung úy đã rút khẩu Nagan ra khỏi vỏ. Giọng hắn vẫn đều đều :

— *TM 76... J33... A41...*

Đối với người có kiến thức khoa học nguyên tử, những con số này không có gì bí hiểm. Là công sự viên của bác sĩ H. Mônа phải hiểu nghĩa. T M 76 là tên một hỏa tiễn nguyên tử của Mỹ có thể bắn xa 1.045 cây số, Allison được gắn trong hỏa tiễn TM 76. Thu Thu lại có điều kiện để hiểu nghĩa hơn ai hết vì ông Hoàng đã dặn nàng học thuộc.

Song Lisa đã lên tiếng hô nàng :

— *ASM N7.*

ASM N7 là một loại hỏa tiễn Mỹ ngắn tầm. Tên trung úy hỏi dồn, khẩu Nagan lăm lăm trong tay :

— Còn gì nữa ?

Tiếng Lisa lanh lảnh :

— *SSM A 12.*

Lại cũng là hỏa tiễn bắn xa 12 cây số do Mỹ chế tạo. Nghe Lisa đáp tên trung úy thở phào :

— Suýt nữa...

Lisa cũng thở phào :

— Chào anh, thật tôi không ngờ.

Hai người vừa nói với nhau bằng tiếng Anh. Tên sĩ quan KGB mà hai thiếu phụ sắp hạ thủ thật ra là một đồng nghiệp tin cậy. Một nhân viên đặc biệt của Trung ương Tình báo CIA hoạt động ở hậu địch.

Tên trung úy chìa tay bắt thân mật :

— Chào hai chị. Hiện thời, tôi là Bilết. Trung úy. Đặc phái của KGB ở Hà nội. « Hàng » của chúng ta để đâu ?

Thu Thu mở toang cửa tủ. Mônа ngồi bó gối trên đống quần áo hỗn độn.

Bilết nói :

— Z. 30 nhờ tôi đến đây, đưa người này đi. Xin hai chị đừng ngại.

Lisa hỏi :

— Tại sao đại tá Bun vích chưa đến ?

Bilết cười nụ :

— Lẽ ra, đại tá đến rồi. Xưa nay, đại tá là cấp chỉ huy đúng hẹn không sai một giây. Tới thăm ai, chỉ chậm một, hai phút là đã xin lỗi rối rít. Bun vích sửa soạn lên xe thì trong người hơi mệt. Vì vậy, Bun vích yêu cầu tôi đi trước

Lisa hỏi gặng :

— Vì sao Bun vích bị mệt ?

Bilết cười tươi hơn.

— Ồ, giản dị lắm. Trước đó, đại tá uống một ly vốt ka. Như nhiều tay gián điệp quốc tế khác,

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Bun vích phạm một yếu điểm : lưu linh. Chính tôi rót rượu mời Bun vích.

Thu Thu hỏi, giọng lo âu :

— Liệu Bun vích có khỏe lại không ?

Bilết đáp :

— Không sao cả. Viên thuốc bỏ trong rượu chỉ làm Bun vích mệt mỏi trong vòng nửa giờ. Sau đó, hắn sẽ khỏe khoắn như cũ.

Thu Thu chỉ Môna trong tủ :

— Anh mang đi bằng cách nào ?

Bilết chưa kịp đáp, thì một tên lính Nga thò đầu qua khe cửa phòng ngủ. Bilết quát, giọng hách dịch :

— Xong chưa ?

Tên lính kính cẩn :

— Thưa trung úy, xong rồi.

Bilết ra lệnh :

— Anh ra xe, mang cái cặp da ở băng trước vào đây cho tôi.

Viên trung úy KGB giả hiệu ung dung đánh diêm châm thuốc lá. Sau làn khói xanh xanh, nét mặt hắn trở nên mơ màng lạ thường. Vẻ dữ tợn thường ngày của tên sĩ quan an ninh Sô viết đã biến mất, nhường chỗ cho tia mắt đa tình, cái miệng duyên thầm, luôn luôn nhoẻn cười khả ái.

Tên lính lễ mễ mang cặp da vào. Bilết lại dõng dạc :

— Ra ngoài đợi một lát. Cả anh kia nữa.

Chờ tiếng giầy của hai quân nhân Sô viết nhẹ dần, Bilết mới mở khóa cặp da, rút ra cái hộp, bên ngoài hao hao như hộp bánh bích quy. Bàn tay Bilết này nắp hộp một cách nhanh nhẹn và thành thạo.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Bilết lấy ra một cái mặt nạ cao su. Một cái ống nhỏ cũng bằng cao su đen nối liền mặt nạ vào cái bình nhom nhỏ trắng xóa.

Lisa phê bình :

— Thật, tôi không ngờ. Các anh thông minh quá.

Bilết đáp :

— Chị quá khen. Thông minh mà thiếu phương tiện cũng vô ích . Hắn hai chị đã biết đây là mặt nạ dưỡng khí. Lệ thường, loại mặt nạ này rất cồng kềnh. Cồng kềnh nhất là bình dưỡng khí. Các chuyên viên của ta mới chế ra loại mặt nạ dưỡng khí bỏ túi, hết sức giản dị. Nếu tôi không lầm, hai chị mới thấy loại này lần đầu.

Thu Thu đáp :

— Anh nói đúng.

Bilết tiếp :

— Chính tôi cũng mới thấy lần đầu. Z.30 vừa đưa cho tôi. Z.30 cho biết Sàigòn mới gửi ra. Nhờ loại mặt nạ bỏ túi tối tân, chúng ta có thể giấu người trong thùng, đóng chặt mà không sợ ngạt thở.

— Bình dưỡng khí dùng được bao lâu ?

— Hai chị đừng tưởng cái chai nhỏ xíu mà coi thường. Được chế tạo theo công thức đặc biệt, nguyên tử dưỡng khí nằm ép chặt, khi dùng mới nở xòe ra. Theo lời Z.30, bình dưỡng khí tí hon này có thể cung cấp hơi thở đầy đủ cho một người lớn trong vòng 7 ngày.

Bilết ôm Môna đặt ngay ngắn lên giường. Nàng vẫn ngủ ngon. Bilết quay về phía Lisa :

— Nàng sắp tỉnh chưa ?

Nhìn đồng hồ, người hầu gái đáp :